

ဘဝဆိုတာ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားသွားလာရုံးကန်နေရမှ အမိပွယ်ရှိတယ်။ ရုံးကန်လှုပ်ရှားမှု ဆိတ်သုဉ်းနေ တဲ့ဘဝမျိုး မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေရတဲ့ဘဝမျိုးကတော့ လူသေတစ်ယောက်နဲ့အတူတူပဲ ဘာမှ အမိပွယ်မရှိ ဘူးလို့ ဒဿနဆရာတွေက ပြောကြပါတယ်။

အဲဒီလို အတွေးအမြင်ဒဿနမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချိန်ထိုးကြည့်မိတဲ့အခါ စာရေးသူတို့ ဘဝတစ် လျှောက်လုံး အမိပွယ်ရှိခဲ့တယ်လို့များ ပြောလို့ရမလားမသိဘူး။ သိတတ်စအရွယ်ကနေ စပြီး ယနေ့တိုင်အောင် ရုံးကန်လှုပ်ရှားနေရဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကနဲ့စာရင် ဒီနှစ်မှာတော့ အမိပွယ်မဲ့နေသလို ခံစားလာရပြီ။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလကျော်ကစပြီး ကျွန်ုပ်၏ ညာလက်မောင်းက အကြောတင်သလိုလို အဆစ် လွဲသလိုလိုနဲ့ တစ်စစ်စစ်နဲ့ ကိုက်ကိုက်နေတတ်တယ်။ အလေးအပင်မ,တာတွေ၊ လှုပ်ရှားရတာတွေကို အရင် တုန်းကလို မစွမ်းနိုင်တော့ဘူး။ ညာဘက်လက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးနေသလို ခံစားရတယ်။ ရုတ်တရက် လက်ကို လွှဲ လိုက်တာမျိုး၊ မြောက်လိုက်တာမျိုးဆိုရင် မချိမဆန့် နာနေတတ်တယ်။ ဆရာဝန်တွေနဲ့ပြတဲ့အခါ လက်ပိုင်းဆိုင် ရာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ဖို့နဲ့ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတွေ စားဖို့၊ လိမ်းဖို့ ညွှန်ကြားကြတယ်။ အဲဒီညွှန်ကြားချက် တွေအတိုင်းလည်း လုပ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တစ်ခြား လက်မောင်းအကြောက ပိုပိုတင်းမာလာလိုက်တာ ဘာလုပ်ရတာမှကို သွက်သွက်လက်လက် မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီခံစားချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။ "အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ခြေလက် အင်္ဂါဆုံးရှုံးကြရသူတွေဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ခံစားရမလဲ၊ အသက်ဆုံးရှုံးရသူတွေဆိုရင်ကော..."။ ဒါ့ကြောင့်

မြတ်စွာဘုရားက ဗျာသန(ဆုံးရှုံးခြင်း)တရားငါးပါးကို ဟောတော်မူခဲ့တာပဲဆိုတာ တွေးမိလာတယ်။ အဲဒီ ငါးပါး တွေကတော့

- (က) ဉာတိဗျာသန - မိဘဆွေမျိုးတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း။
- (ခ) ဘောဂဗျာသန - စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း။
- (ဂ) ရောဂဗျာသန - အနာရောဂါ နှိပ်စက်ဖိစီး၍ ကျန်းမာရေး ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း။
- (ဃ) ဒိဋ္ဌိဗျာသန - မှန်ကန်သော အယူဝါဒ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း။
- (င) သီလဗျာသန - ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း-တို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဉာတိဗျာသန - မိဘဆွေမျိုးတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းဆိုတာကတော့ လူတိုင်းလိုလို ကြုံတွေ့ဘူးကြတာ ချည်းပါပဲ။ ယူကျုံးမရ အပူလုံးကြွပြီး သောကမီးတွေ တောက်ကြရတွေကိုလည်း တွေ့မြင်ခံစားခဲ့ဘူးပါတယ်။ မိဘတွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရတဲ့အခါ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့လောက်အောင် ခံစားကြရတယ် ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ အနာဂတ်တွေ ပျောက်ဆုံးသလို ခံစားရပြီး ငေးငေး ဝိုင်းဝိုင်း ပြူးတိပြူးကြောင် မှိုင်းတွေငေး မော နေတတ်ကြပါတယ်။ တစ်ချို့ကတင်စား ပြောကြတယ် ရွှေမြင့်မိုရ် ပြိုသွားသလိုပဲတဲ့။

အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံး သားသမီး ဇနီးမယား လင်သားတွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရတဲ့အခါမှာ ရင်တွင်းဆူပွက် အသည်းနှလုံးတွေ ကြွေပျက်သွားသလို ခံစားရတယ်-လို့ဆိုကြတယ်။ တစ်ချို့ဆိုရင် မေ့မျော ဆို့တက် အသက်တောင် မရှင်သန်ချင်တော့လောက်အောင် ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်ခဲ့ကြတယ်။

ကိုယ်နဲ့အမြဲတမ်း ရင်းနှီးထိတွေ့ဆက်ဆံနေရတဲ့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေ ဆုံးရှုံးရတဲ့အခါမှာလည်း ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ နင့်နင့်သည်းသည်း ခံစားကြရမှာပါပဲ။ အမြင်အာရုံဆုံးရှုံးသွားကြသူတွေ၊ အကြားအာရုံ ဆုံးရှုံးသွားကြ သူတွေ၊ ချက်တွေလက်တွေ လှုပ်လို့မရလောက်အောင် ဆုံးရှုံးသွားကြသူတွေလည်း ဒီလိုပဲ အားငယ်စိတ်တွေနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး နေ့စဉ်ပူဆွေးသောက ရောက်နေကြရမှာပါ။

မျက်စိအမြင်အာရုံ ကောင်းနေတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုယ့်မျက်လုံးကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိတတ် ကြပါဘူး။ အမေမွေးတုန်းက အလင်းစွမ်းအားပြည့်ပြည့်ဝဝ ပါလာခဲ့တဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကိုယ့်မျက်လုံးကို မချွေ တာခဲ့လို့၊ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု မပေးခဲ့ကြလို့ မျက်စိမှုန်လာတဲ့အခါ၊ အတွင်းတိမ်တွေ အပြင် တိမ်တွေဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း မဟုတ်တော့တဲ့ ကိုယ့်မျက်လုံးကို ကိုယ်ကြည့်ပြီးတော့ နောင်တ တွေရနေတတ်ကြပါတယ်။

နားတွေ၊ သွားတွေဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ကိုယ့်နဂိုရှိရင်းစွဲ သဘာဝစွမ်းအားအတိုင်း မဟုတ်တော့ပဲ နားကြား ကိရိယာတွေ တပ်ကြရတဲ့အခါ၊ သွားတုတွေ တပ်ကြရတဲ့အခါ ငယ်ငယ်ကနားတွေ၊ ငယ်ငယ်က သွားတွေကို ပြန်လည် တမ်းတသတ်ရပြီး နှမြောတသ နေမိကြမှာပါ။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ ခြေလက်အင်္ဂါ အစိပ်အပိုင်းတွေအားလုံးဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးဝင်ကြတာချည်းပါပဲ။ ဘယ်အရာမှ ပယ်ထုတ်ပစ်လို့မရအောင် အသုံးဝင်ပစ္စည်းတွေချည်းပါပဲ။ တစ်ခုခု လျှော့နေရင် လျှော့နေသလောက် ဒုက္ခရောက်ကြရတာချည်းပါပဲ။ ဘယ်အရာတွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရင် ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်တတ်တယ်ဆိုတာတွေကတော့ လူတိုင်းလူတိုင်း တွေးတတ်ကြပါတယ်။

ဘောဂဗျာသန - စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း-ဆိုတာလည်း လူတိုင်း ကြိုဘူးကြမှာပါ။ လူတိုင်း ကြိုဘူးကြပေမဲ့ ခံစားချက်ခြင်းကတော့ မတူကြဘူးပေါ့။ ကလေးဘဝတုန်းက အရုပ်ကလေး ပျောက်သွားတာကို တမ်းတမ်းတတ ပူဆွေးသောကရောက်ခဲ့ပေမဲ့ အသက်ကလေး ရလာပြီး အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လာတဲ့အခါကျတော့ သိန်းပေါင်း ရာနဲ့ချီပြီး ပျက်စီးဆုံးရှုံးတာတွေကိုတောင် ဘာမှမဖြစ်သလို နေတတ်၊ ဖြေတတ်လာခဲ့ပြီ။ ပဋ္ဌာစာရီလေးမှာ လင်သေသားဆုံး မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ စည်းစိမ်တွေ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းတဲ့အခါ ရူးသွပ်တဲ့ထိအောင် ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒတွေကြီး အပူမီးတောက်လောင်ခဲ့ပေမဲ့ တရားသိပြီး မလ္လိကာ မိဖုယားကြီးမှာတော့ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလနဲ့ သား(၃၀)လုံး အသေဆိုးနဲ့သေဆုံးရတာတောင် ကုသိုလ်ဝတ်မပျက် ရင့်ကျက်တည်ကြည်စွာနေနိုင်ခဲ့တယ်။

ရောဂဗျာသန - အနာရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်၍ ကျန်းမာရေး ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်၍ ဒကာကြီး ဦးတင်ထွေးက ကျွန်ုပ်ကိုပြောဘူးတယ်။ “လူတွေဟာ မကျန်းမာတဲ့အခါကျမှ ကျန်းမာခြင်းရဲ့တန်ဖိုးကို နားလည်တတ်ကြတယ်”တဲ့။ မှန်ပါတယ် တကယ် မကျန်းမာဖြစ်လာတဲ့အခါရောက်မှ ကျန်းမာတဲ့လူတွေလို ကိုယ်သွားချင်ရာ မသွားနိုင်၊ ကိုယ်စားချင်ရာ မစားနိုင်နဲ့ သူများတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားလာစားသောက်နေတာကို ကြည့်ပြီး နောင်တတွေ ရနေတတ်ကြတယ်။

အဲဒီလို နောင်တရခြင်းဟာ နှောင်းလွန်နှောင်းတမျိုး မဖြစ်ဖို့ပဲလိုပါတယ်။ နောင်ကျဉ်ဖို့ရန် အသိတရား နောင်တတရား ရခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ်ရထားတဲ့ ရောဂါဝေဒနာကြီးဟာ ကုစားလို့ မရတဲ့ ရောဂါကြီးဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် နှောင်းသွားတဲ့နှောင်တ၊ လွန်သွားတဲ့ နှောင်တမျိုးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဆုပ်ကင်ဆာဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ဆေးလိပ်မျိုး၊ သွားဖုံးကင်ဆာ ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ကွမ်းယာမျိုး၊ အသည်းကင်ဆာဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အရက်မျိုးတွေကို မဆင်မခြင် အရမ်းကာရော သုံးစွဲခဲ့ပြီး ကင်ဆာဖြစ်လာပြီဆိုမှ နောင်တတွေရနေမယ်ဆိုရင် သတိသံဝေဂနှောင်တမျိုး မဟုတ်ပဲ နောင်တတစ်ဖန်ပူပန်သော နှောင်တမျိုးသာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒိဋ္ဌိဗျာသန - မှန်ကန်သော အယူဝါဒ ပျက်စီးခြင်း-ဆိုတာ ပျက်စီးခြင်းတွေ အားလုံးထဲမှာ အဆုံးရှုံးဆုံး အနစ်နာဆုံးသော ပျက်စီးခြင်းပါပဲ။ တစ်ခြား ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းတွေက လက်ရှိဘဝတစ်ခုထဲမှာသာ ပျက်စီးဆုံးရှုံး

တာပါ။ အယူဝါဒ ပျက်စီးသွားရင်တော့ ဘဝအဆက်ဆက် သံသရာ အဆက်ဆက် ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားခြင်းပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ အယူလွဲသွားတာလေးနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဆိုးရသလား-လို့ မေးစရာရှိပါတယ်။

“ကောင်းတာ လုပ်လည်း ကောင်းကျိုးမရဘူး၊ မကောင်းတာလုပ်လည်း မကောင်းကျိုးမရဘူး၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးပြုစုတဲ့အတွက် ဘာကောင်းကျိုးမှ မခံစားရသလို မိဘ တွေကို သတ်ရင်လည်း ဘာဆိုးကျိုးမှ မခံစားရဘူး”-ဆိုတဲ့ အယူမှားကြီးတွေ ရှိနေရင် မိဘကို သတ်ရမှာလည်း ဝန်မလေးတော့ဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်ကို သတ်ရမှာလည်း မကြောက်တော့ဘူးဆိုတော့ အမိသတ်ခြင်း၊ အဖသတ်ခြင်း စတဲ့ ကံကြီး ငါးပါးထက်ကို ပိုပြီးတော့ အပြစ်ကြီးပါတယ်။ အယူမှားမှု မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိက ဘယ်အကုသိုလ်မျိုးမဆို လက်ရဲဇက်ရဲ လုပ်ရဲအောင် ရဲဆေးတင်ပြီး တွန်းပို့လိုက်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ပဉ္စာနန္တရိယ ကံကြီးငါးပါးထက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိက ပို၍အပြစ်ကြီးတယ်လို့ ဘုရားရှင်က ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အယူဝါဒ လွဲမှားသွားပြီဆိုရင် “ဒါတွေက ငါတို့ စားသောက်ဖို့အတွက် ဘုရားက ဖန်ဆင်းပေးထားတဲ့ ကမ္ဘာ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေပဲ”ဆိုပြီး သတ်ဖြတ်စားသောက်ရမှာကို လက်မရွံ့တော့ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ခံစားချက် မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒီထက် ဒီထက် ပို၍ဆိုးဝါးတဲ့ မိန့်ကြားချက်တွေကြောင့် လူအချင်းချင်းတောင်မှ သွေးအေးအေးနဲ့ သတ်ဖြတ်နေကြပါသေးတယ်။ တော်တော်လေး ကြောက်စရာကောင်း တဲ့ မိစ္ဆာအယူမှားတွေပါပဲ။

သီလဗျာဓန - ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်စီးခြင်း-ဆိုတာကတော့ ဗျာဓနတရား ငါးပါးထဲမှာ ဒုတိယအဆိုးဝါး ဆုံး ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းပါပဲ။ အယူမှား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလောက်မဆိုးပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်စီးသွားရင်လည်း ဘဝများ စွာ သံသရာမှာ အပါယ်လေးပါးမှာ နစ်မွန်းရဦးမှာပါပဲ။

ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း ဗျာဓနတရား ငါးပါးထဲမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုံးရှုံးပျက်စီးမှု ဘောဂဗျာဓနဆိုတာ မိဘ ဆွေမျိုး သားသမီးတွေ ပျက်စီးဆုံးရတာထက်စာရင် တော်သေးတယ်ဟဲ့လို့ ဖြေသာလို့ ရနိုင်ပါသေးတယ်။ ဘာ လို့လဲဆိုတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ လူလောက်မှ တန်ဖိုးမရှိတာကိုး။ လူရှိနေရင် ဘယ်လို စည်းစိမ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ရှာလို့ဖွေလို့ ပြန်ရနိုင်သေးတယ်လေ။

ဟိုတုန်းက တောက ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး မီးလောင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီးက ဘာပစ္စည်းမှ မယူဘူး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကိုရင်လေးကို ထမ်းပြီး ပြေးဆင်းလာတယ်။ ဒါကို ဒကာ/ဒကာမတွေက အပြစ်တင်တာပေါ့။ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေတော့ ဆွဲမလာပဲနဲ့ ကိုရင်လေးကိုပဲ မလာရမလား-လို့ပေါ့။ ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့် တော်မူတာက “ဟဲ့ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေဆိုတာက လူရှိနေသေးရင် အချိန်မရွေး ပြန်ရနိုင်တယ်၊ လူတစ် ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရင် ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့မရဘူး” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းထဲပါပဲ။

ဒီလို ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းတွေထဲမှာ မိဘတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးတာက ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့ မရအောင်ကိုပဲ ပိုဆိုးပါတယ်။ တစ်ခြား ဆွေမျိုးသားချင်း သားသမီး လင်/မယားဆိုတာက အစားပြန်ရနိုင်သေးတယ်။ မိဘတွေ

မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြီး အစားထိုးလို့မရတော့ပါဘူး။ မိဘကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ သားသမီးဖြစ်ခဲ့ရင် တောင်မှ မိဘတွေ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေစဉ်တုန်းမှာ မိဘကျေးဇူးဆပ်ဖို့ မေ့မေ့လျော့လျော့နေခဲ့မယ်ဆိုရင် မိဘ တွေ ကွယ်လွန်သွားမှ နောင်တတွေ ရနေလည်း အလကားပါပဲ။ သေသူကို ရည်မှန်းပြီး ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေ ဒါ လောက်ကလေးပဲ တတ်နိုင်ပါတော့တယ်။ ဒါလည်း ကိုယ့်မိဘတွေ ရပါလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ အတိအကျ တွက်လို့ မရပါဘူး။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံရှိတဲ့အထဲမှာ လူအနီးအပါး သွားလာလှုပ်ရှားနေတတ်တဲ့ ပြိတ္တာဖြစ်မှသာ ကိုယ့်ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို သူတို့ သာဓုခေါ်နိုင်မှာပါ။ သာဓုခေါ်နိုင်မှ သူတို့ရတာပါ။ ကံမကုန်လို့ ဘဝတစ်ကွေ့ မှာ ပြန်ဆုံပြီဆိုကြပြီဆိုရင်တောင်မှ အဲဒီ ပြန်ဆုံရတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ဒီဘဝ ကိုယ့်မိဘတွေက ကိုယ့်ရန်သူတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရင်ကော ဘယ်လို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နိုင်မှာလဲ။ ဘဝခြားသွားပြီဆိုမှတော့ မိဘကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဘုရားရှင်လို လောကထွဋ်ခေါင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကတော့ မိခင်က နတ်ပြည် ရောက်နေမှန်းသိလို့ ဝါတွင်းသုံးလ တရားရေအေး အမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ပြခဲ့တာပေါ့။

မိဘဆွေမျိုးတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းထက် အနာရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်မှု ရောဂါဗျာဓိကို ပိုဆိုးတယ်လို့ ဆိုရ ပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်... ကိုယ့်မှာက ကုစားလို့မရတဲ့ ခုခံအား ကျဆင်းတဲ့ရောဂါတွေ၊ ကင်ဆာလို ရောဂါတွေ ရနေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မိဘတွေကို ကိုယ်ကကျေးဇူးမဆပ်နိုင်တဲ့အပြင် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုပါ မိဘတွေက မျှဝေခံစား အပူပွားစေခဲ့တာကြောင့်ပါပဲ။ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ကိုယ်ကပြုစုယုယကြင်နာချင်ပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ ကူးစက်တတ်တဲ့ အနာရောဂါတွေ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲနေရယုံပဲ ရှိပါတယ်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ၊ မိဘဆွေမျိုးတွေ၊ ကျန်းမာရေးတွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရတာက ဒီဘဝမှာပဲ ဆင်းရဲဒုက္ခကို အကြီးအကျယ် ခံစားကြရတာပါ။ ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားရင်တော့ အခုဘဝလည်းမကောင်းဘူး၊ နောင်သံသရာ ဘဝတွေမှာလည်း ခံကြပေရောပဲ။ ဘဝဝဋ်ကြွေး မကုန်သေးသ၍ မွေးရင်းသေရင်း အကျေဆပ် နေရဦးမှာပါပဲ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ၊ မိဘဆွေမျိုးတွေ၊ ကျန်းမာရေးတွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလတွေ ကောင်းနေသေးတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝကို အများကြီး ပြန်ကောင်းလာအောင် ကြိုးစားနိုင်ခွင့်ရှိပါသေးတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလကိုပဲ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားရင်တော့ အဖတ်ဆည်လို့မရတော့ဘူးလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။

ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ အယူမှန် သမ္မာဒိဋ္ဌိပျက်စီးခြင်းဟာ အဆိုးဆုံးပါပဲ။ ဘဝ ပေး အခြေအနေအရ မလွဲသာ မရှောင်သာ အကုသိုလ်အလုပ်တွေလုပ်ပြီး ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်စီးနေကြပေမဲ့ သူတော်ကောင်းနဲ့ပေါင်း သူတော်ကောင်းတရားကို နာယူရယင် သူတော်ကောင်း ပြန်ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကနေ လွတ်နိုင်သေးတယ်။ အယူမှား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ ကုန်ပါပြီလို့ပဲ ပြောရ တော့မှာပါပဲ။ အယူမှား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သွားတဲ့လူတွေရဲ့ စိတ်ကိုက အယူအဆတွေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတော့ သူတော်ကောင်းနဲ့တွေ့လို့ သူတော်ကောင်းတရားဟောရင်တောင် သူ့စိတ်ထဲမှာ သူတော်ကောင်းတရားလို့ ထင် မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲထင်နေတဲ့ သူယုတ်မာတရားကိုပဲ သူတော်ကောင်းတရားလို့ ထင်နေမှာပါပဲ။ ဒါ ကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေအားလုံးထဲမှာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ပျက်စီးသွားရတာဟာ အလွန်အလွန်ကို နစ်နာလွန်းလှပါ

တယ်။ အကျဉ်းထောင်ကြီး မီးလောင်သွားရင် အကျဉ်းသားတွေ လွတ်လမ်းရှိသေးသလို မိဘသတ်ခြင်း စတဲ့ ပဉ္စာနန္ဒရိယ ကံကြီးငါးပါး ထိုက်တဲ့သူတွေတောင် ကမ္ဘာပျက်သွားရင် အကြီးဆုံး မဟာအဝီစိငရဲကနေ လွတ် သွားနိုင်ပါသေးတယ်။ အယူမှား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြောင့် မဟာအဝီစိငရဲမှာ ခံစားနေကြရတဲ့သူတွေကတော့ ကမ္ဘာပျက် သွားရင်တောင်မှ တစ်ခြားကမ္ဘာမှာ နေရာရွှေ့ပြီး ခံစားနေကြရဦးမယ်ဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါဘူး။

အထက်ကပြောခဲ့တဲ့ ဆုံးရှုံးနစ်နာခြင်းတွေဟာ အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်လာတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတဲ့ အကျိုးပေး မှန်သမျှတွေဟာ အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်တာတွေချည်းပါပဲ။ အဓိက အကြောင်းရင်းကို ရှာကြည့်လိုက်တော့ မိဘဆွေမျိုးတွေ မိသားစုတွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခြင်း အကြောင်း ရင်းကတော့ သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်ခဲ့လို့ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ အသက်ကြီးလာလို့ ကိုယ့်မိဘတွေ ဆုံးရှုံးပျက် စီးသွားရတာကို မဆိုလိုပါဘူး။ မိဘတွေ သေချိန်မရောက်သေးဘဲနဲ့ မိဘမဲ့ ဖြစ်သွားရတာမျိုးတွေ၊ မိသားစုတွေ ဆုံးရှုံးသွားရတာမျိုးတွေကို ဆိုလိုတာပါ။ သူများအသက်ကို ကိုယ်က သတ်လိုက်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်သတ်လိုက် တဲ့ သူဟာ သားသည် အမေဆိုရင် သူ့ကလေးတွေမှာ မိဘမဲ့ဖြစ်သွားရပြီ။ ကလေးတွေကို သတ်လိုက်တယ် ဆိုရင် သူ့မိဘတွေ ရင်ကျိုးနေရပြီ။ အဲဒီလို သူများတွေ မိသားစုဘဝလေး ဆုံးရှုံးပျက်စီးအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ငရဲကျရတဲ့အပြင် ငရဲကလွတ်လာပြန်တော့လည်း မိဘမဲ့ ဆွေကွဲမျိုးကွဲ ဖြစ်ကြရပါတယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သူတစ်ပါး သားသမီးကို မတရားကျူးလွန်သိမ်းပိုက်ကြသူတွေ မှာလည်း ကိုယ့်အလှည့်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို သူတစ်ပါးတွေက မတရားကျူးလွန် သိမ်း ပိုက်ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့အခါမှာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး အချင်းချင်း ပြဿနာတွေဖြစ်ကြကာ အေးချမ်း သာယာတဲ့ မိသားစုဘဝလေးတွေ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားကြရတာပါပဲ။ သူတစ်ပါး မယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ကြသူ တွေမှာလည်း ဒီနည်းအတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ်က သူတစ်ပါးမယားကို ကျူးလွန်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဟိုဘက်မိသားစုတွေ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာတွေတက်၊ မိသားစုတွေ ပြိုကွဲကြရသလို ကိုယ့်အ လှည့်ရောက်လာတဲ့အခါမှာလည်း သူများတွေရဲ့ သာယာတဲ့ မိသားစုဘဝ ပြိုကွဲပျက်စီးတာထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုပြီး ပေးဆပ်နေကြမှာပါ။ ကိုယ်ကလက်ဦး သူ့ကိုကျူးက ထူး၍သူထက် ဆယ်ဆတက်အောင် ကိုယ် ပျက်တတ်စွာ ဓမ္မတာတည်း-လို့ ဆိုတယ်မို့လား။

တစ်ချို့က ဆင်ခြေပေးကြသေးတယ်။ ကိုယ်ချင်းကိုယ်ချင်း သဘောတူ ကြည်ဖြူလို့ ဖြစ်ကြတာပဲလေ ဒါအပြစ်လို့ ဆိုလို့ရပါ့မလားတဲ့။ မိဘတွေက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး၊ ဆွေမျိုးတွေက ထိန်း သိမ်းစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး၊ လင်သားနဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးစသည့်ဖြင့် မိန်းမ ပေါင်း(၂၀)ရှိတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီး(၂၀)လုံးကို ကျူးလွန်တဲ့ ယောက်ျားလေးမှန်သမျှ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံ ထိုက်တယ်။ လင်သားနဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကျတော့ ကျူးလွန်တဲ့ အမျိုးသား ဘက်ကရော၊ သဘောတူ ခွင့်ပြုတဲ့ အမျိုးသမီးဘက်ကရော နှစ်ဦးနှစ်ဘက်လုံး ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံထိုက် တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မှာ ကာမပိုင် လင်သားရှိတဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ မိဘဆွေမျိုးတွေ ထိန်းသိမ်း

စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဘက်ကကြတော့ ဘာကြောင့် အပြစ်မသင့်တာလဲဆိုရင် အပျိုတွေမှာက သူတို့ ကာမကိုပိုင်တဲ့ လင်သားမရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် သူတို့ကာမ သူတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် အပြစ်မသင့် တာလို့ ဆိုပါတယ်။ ယုတ္တိဗေဒနည်းနဲ့ပဲတွက်ကြည့်ကြရအောင် သူတို့အချင်းချင်း သဘောတူကြည်ဖြူတယ်ဆို ပေမဲ့ အုပ်ထိမ်းသူ မိဘတွေရဲ့ကွယ်ရာမှာ ကျူးလွန်နေကြတာကိုတော့ ဘယ်မိဘကမှ သဘောတူကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မိဘဖြစ်လာတဲ့အခါမှာရော ကိုယ့်သမီးကို အဲဒီလို ကျူးလွန်သွားရင် လက်ခံနိုင် ပါ့မလား။ သဘောတူတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်သမီးကို လင်ထောင်ဖမ်းတဲ့ မိဘမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပါ။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှာကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်က သူတစ်ပါး ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို မတရားယူခဲ့လို့၊ ခိုးယူလုယက် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ပါပဲ။ လူတွေဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ ပိုင်ဆိုင် မှုတွေကိုတော့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လုယူတတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှုကို ထိပါးလာတဲ့အခါမှာတော့ စိတ်ဓာတ် တွေ အကြီးအကျယ်ကျပြီး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ်က သူတစ်ပါး ပစ္စည်းတွေကို မတရားသိမ်းပိုက်ရလို့ ကိုယ်က အသာစီးရတဲ့အခါမှာ သူတစ်ပါးတွေ ဘယ်လောက်အထိ ဆုံးရှုံးနစ်နာတယ် ဘယ်လောက်အထိ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရတယ်ဆိုတာကို မတွေးမိတတ်ကြဘူး။ ကိုယ်ခံရတဲ့အလှည့်ရောက်မှ သူများတွေ ဘယ်လောက်ခံစားရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို တွေးမိလာတတ်တယ်။

သူတစ်ပါး ပစ္စည်းဥစ္စာကို မတရားလုယက် ခိုးယူဖျက်ဆီးတဲ့ အဒိန္နာဒါနရဲ့ သဘောအဓိပ္ပါယ်ကို တစ်ချို့ က မသိကြဘူး။ သူတစ်ပါးအိမ်ထဲ တိတ်တိတ်ဝင်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ဝင်ခိုးတာတွေ၊ ဖောက်ထွင်းတာတွေ၊ ဓားပြ တိုက်တာတွေလောက်ပဲလို့ထင်တာ။ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မတရားသောနည်းနဲ့ သိမ်းယူတာ ဖျက် ဆီးတာမှန်သမျှဟာ အဒိန္နာဒါနပါပဲ။ လာဘ်စားတာ၊ စာရင်းလိမ်တာ၊ လယ်မြေတွေကို မတရားသိမ်းတာ၊ ပြည် သူပိုင်ပစ္စည်း အများပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် အလွဲသုံးစားလုပ်တာ၊ အောက်အောက်ဌာနခွဲတွေကနေ အထက်အထက် ဌာနချုပ်ထိအောင် အဆင့်ဆင့် ပေးကမ်းပြီးမှ စီးပွားရေး ပရောဂျက်ကြီးတစ်ခု ပြန်ရတာတွေ၊ ဌာနအဆင့်ဆင့် ဝေမျှစားကြတာတွေဟာ အဒိန္နာဒါနတွေချည်းပါပဲ။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာ ယုတ္တိဗေဒနည်းနဲ့ တွက်ပြမယ်။ ဥပမာ တရားသူကြီးတစ်ယောက်က မောင်မဲ ဆီက လာဘ်စားပြီး မောင်ဖြူပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ မောင်မဲပိုင်တာပါလို့ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်လို့ မောင်မဲရုံးသွား ရင် မောင်ဖြူရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မောင်မဲနဲ့ တရားသူကြီး နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မတရားယူလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ မာစီဒီးကားကြီးပေါ်က စတိုင်ကျကျ သွားလာနေတဲ့ တရားသူကြီးကော မောင်မဲကော သူခိုးဓားပြတွေပါပဲ။

နောက်ပြီး ပြည်သူပိုင်(နိုင်ငံတော်ပိုင်)ပစ္စည်းဆိုတာ နိုင်ငံသားအားလုံး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပါပဲ။ နိုင်ငံ တော်ပိုင် လမ်းမကြီး၊ အားကစားကွင်းကြီး၊ ဆေးရုံကြီး၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးလိုပေါ့။ အဲဒီလို ပစ္စည်းတွေက တစ်ဦးတစ်ယောက် ပုဂ္ဂလိကပိုင်လုပ်ယူလို့ မရပါဘူး။ နိုင်ငံ့ ဝန်းထမ်းတစ်ဦးဦးက ငါပိုင်၊ ငါ့မိသားစုပိုင် ပြောင်း ယူလို မရပါဘူး။ အဲလို ပြောင်းယူလိုက်ရင်လည်း ပြောင်းယူတဲ့ သူဟာ သူခိုးဓားပြပါပဲ။

အဲဒီလို သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို တရားခိုးယူလုယက် ဖျက်ဆီးကြတဲ့သူတွေဟာ အပါယ်ငရဲမှာ ခံစားကြရ ပြီးတော့ အပါယ်ကလွတ်လာတဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာ ရေဖျက်ဆီးလို့လည်း ပျက်စီးတတ်ပါတယ်။ မီးလောင်လို့လည်း ပျက်စီးတတ်ပါတယ်။ သူခိုးစားပြတော့ကြောင့်လည်း ဆုံးရှုံးရတတ်ပါ တယ်။ သားဆိုး သမီးဆိုးတွေ သုံးဖြုန်းပစ်လို့လဲ ကုန်ဆုံးတတ်ပါတယ်။ မင်းဆိုးမင်းညစ်တွေက မတရားသိမ်းလို့ လဲ ဆုံးရှုံးရတတ်ပါတယ်။

အနာရောဂါတွေ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံနေကြရလို့ ကျန်းမာရေးတွေ ဆုံးရှုံးရတာတွေဟာ အရင်ဘဝတွေက သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ညှင်းဆဲ ခဲ့လို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူတစ်ပါး အသက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်တဲ့အတွက် ခံရတဲ့သူတွေမှာ မချိမဆန့် ခံစားပြီး သေဆုံးရသလိုပဲ ကိုယ့်မှာလည်း အဲလို မချိမဆန့် ဝေဒနာမျိုးတွေ ပြန်ခံစား ရတတ်ပါတယ်။ ညှင်းဆဲတဲ့သူတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ်က ညှင်းဆဲလို့ သူများတွေမှာ သေလုမျောပါး နာကျင်တဲ့ ဒုက္ခကို ခံစားရသလိုပဲ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်တော့လဲ အဲဒီလိုပဲ သေလုမျောပါး နာကျင်မှုဝေဒနာကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ ကင်ဆာလို ရောဂါမျိုးတွေကို ခံစားနေရတတ်ပါတယ်။

အယူဝါဒပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ လိုချင်တပ်မက်တဲ့ လောဘလွန်ကဲလို့၊ အမှန် တရားအတိုင်း စဉ်းစားဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ မောဟလွန်ကဲလို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အယူဝါဒက မှားနေတာ ယုတ္တိမတန်တာကို မသိတာကိုက မောဟပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အယူဝါဒ မှားနေတာ ယုတ္တိမတန်တာ မှားနေတာ ကို သိပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုခုကြောင့် မစွန့်လွှတ်နိုင်တာဟာ လောဘကြောင့်ပါပဲ။ နောက်ပြီး ဒီမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူကို ယူထားတဲ့အတွက် နေရတဲ့ဘဝမှာလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီးကို ကာမဂုဏ်ကို စိတ်ရှိတိုင်း ပျော်ပါးရ မယ်၊ သေတဲ့အခါမှာလည်း ဘုရားက ကောင်းကင်ဘုံကို ပို့ဆောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ လိုချင်တပ်မက်မှုတွေရှိနေတဲ့ အခါကြတော့ ဒီအယူဝါဒလောက် ကောင်းတာမရှိတော့ဘူး။ ဒီအယူဝါဒကနေ ဘယ်မှကို မပြောင်းတော့ဘူး။ ဒါသာလျှင် အမှန်ဆုံးလို့ ယူဆသွားတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မှန်ကန်သော အယူဝါဒသမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်မလာတဲ့ အတွက်ကြောင့် အယူဝါဒ ပျက်စီးဆုံးရှုံးပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟသုံးပါးလုံးကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ လိုချင်တပ်မက်တဲ့ လောဘကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် သူတစ်ပါး ပစ္စည်း မတရားယူ လိုက်မယ်၊ သူတစ်ပါး သားမယားကို ကျူးလွန်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်စီးသွားပါတယ်။ ဒေါသ ကြောင့် သူတစ်ပါးကို သတ်လိုက်မိမယ်ဆိုရင်၊ မောဟကြောင့် အပြစ်ရှိတာ မရှိတာမသိလို့ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကို ကျူးလွန်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးသွားတတ်ပါတယ်။

အဲဒီ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း လက်သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကို တဖြည်းဖြည်း နဲ့ နည်းသည်ထက်နည်းလာအောင်၊ ပါးသည်ထက်ပါးလာအောင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ တရားအလုပ်များကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြမှသာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းများ ကင်းဝေးပြီး ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့မှ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်ရာ မဟာသန္တိသုခကို ခံစားကြရမှာဖြစ်ပါကြောင်း...။
အရှင်ဇေန (ကုန်းဇောင်း)

အကြောင်းအကျိုး

- (၁)သူ့သက်သတ်ဖြတ် သက်တိုလတ်၊ မသတ်အသက်ရှည်။
- (၂)ညှင်းဆဲသူအား အနာများ၊ သနားကျန်းမာမည်။
- (၃)ဒေါသကြီးက ရုပ်မလှ၊ မေတ္တာဖြန်းမှ လန်းဆန်းကြည်။
- (၄)မနာလိုက ခြွေရံပ၊ မုဒိတာမှ ခြွေရံစည်။
- (၅)ဝန်တိုသူကား ဆင်းရဲသား၊ လှူငြားချမ်းသာမည်။
- (၆)မာနကြီးက မျိုးယုတ်ရ၊ ဂါရဝ မျိုးမြတ်မည်။
- (၇)မမေးမမြန်း ဉာဏ်မြင်ကန်း၊ မေးမြန်း ဉာဏ်ကြီးမည်။